

Arrest

nr. 256 553 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: B. Voornaam: R. Geboortedatum: [...]1979 Geboorteplaats: S. M. Nationaliteit: Servië

ALIAS: B. R. [...]1979, onderdaan van Bosnië

B. T. “[...]1979

C. I. "[...]1978, onderdaan van Bosnië
M. I. "[...]1979
P. R. "[...]1977, onderdaan van Italië
T. R. "[...]1979, onderdaan van Kroatië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*0 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.*

0 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, slagen en verwondingen, valsheid In geschriften, valse naamdracht, aanranding van eerbaarheid, woonstschennis, bedreigingen, diefstal met geweld of bedreigingen, belaging, wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk, vrijheidsberoving, feiten waarvoor hij op 15.01.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar + 1 Jaar + 3 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

0 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, beslissing betekend op 23.08.2017. Betrokkene levert geen bewijs dat hij hieraan gevolg heeft gegeven. Betrokkene keerde nadat zijn gedwongen werd verwijderd illegaal terug

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 20.10.2020 heeft de betrokkene verklaard minderjarige kinderen te hebben In België. Betrokkene geeft zelf aan dat er geen problemen zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst, ondanks het feit dat hij minderjarige kinderen heeft in België. Hij heeft deze kinderen nooit officieel erkend, noch heeft hij ooit poging gedaan om zijn verblijf te regulariseren.

Uit voorgaande blijkt dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het contact tussen betrokkene en zijn minderjarige kinderen is zeer beperkt, mogelijks zelfs onbestaand. Betrokkene krijgt geen bezoek in de gevangenis.

Maar zelfs indien betrokkene en zijn kinderen dat wensen kunnen de contacten ook op een andere manier worden onderhouden middels bezoeken (In een derde land) dan wel middels moderne communicatiemiddelen. Betrokkene draagt bovendien niet bij aan het onderhoud van zijn dochter en echtgenote.

Wat er ook van zij, er dient ook opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op gezins- en privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat In hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat do overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, slagen en verwondingen, valsheid in geschriften, valse

naamdrecht, aanranding van eerbaarheid, woonstschennis, bedreigingen, diefstal met geweld of bedreigingen, belaging, wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk, vrijheidsberoving, feiten waarvoor hij op 15.01.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5Jaar+ 1 jaar+ 3 maanden.

Uit de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten blijkt dat hij een oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene verklaart eveneens geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Uit de vragenlijst kan er ook geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Betrokkene werd reeds 2 keer teruggestuurd naar zijn land van herkomst, op 25.05.2016 en op 23.08.2017.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

0 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 16.10.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

0 Artikel 74/14 §3, 3°; de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, slagen en verwondingen, valsheid in geschriften, valse naamdrecht, aanranding van eerbaarheid, woonstschennis, bedreigingen, diefstal met geweld of bedreigingen, belaging, wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk, vrijheidsberoving, feiten waarvoor hij op 15.01.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar + 1 jaar + 3 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, slagen en verwondingen, valsheid in geschriften, valse naamdracht, aanranding van eerbaarheid, woonstschennis, bedreigingen, diefstal met geweld of bedreigingen, belaging, wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk, vrijheidsberoving, feiten waarvoor hij op 15.01.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar + 1 jaar + 3 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 16.10.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 Jaar dat hem betekend werd op 23.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Uit de vragenlijst ingevuld op 20.10.2020 kan er geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: [...]"

Op 16 februari 2021 legde de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar op aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 1 april 2021 werd verzoeker wederom naar Servië gerepatrieerd.

2. Ontvankelijkheid

In de bestreden beslissing voert verzoeker zelf aan dat in casu de beslissing tot terugleiding naar de grens "in haar huidige vorm evenwel geen aanvechtbare beslissing" zou zijn omdat "het land van bestemming in deze beslissing niet verschilt van de bestreden beslissing". Hij verwijst daarbij naar het arrest in verenigde kamers genomen van de Raad van 8 februari 2018, nr. 199 329.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker een volkomen verkeerde lezing maakt van het arrest in kwestie en de kern van dit arrest er juist in bestaat erop te wijzen dat de beslissing tot terugleiding niet kan beschouwd worden als een loutere uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten, die op zich niet vatbaar zou zijn voor vernietiging en dus wel een aanvechtbare beslissing is. Het onderscheid dat verzoeker maakt op vlak van aanvechtbaarheid van de terugleidingsbeslissing, al naar gelang het land waarnaar de terugleiding wordt beoogd, kan geenszins uit voormeld arrest afgeleid

worden. Het land waarnaar de terugleiding wordt beoogd, is irrelevant voor de aanvechtbaarheid van de terugleiding.

Echter, in casu is de terugleidingsbeslissing uitgevoerd, zodat daarom verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van de terugleidingsbeslissing. Verzoeker behoudt wel zijn belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 13septies, aangezien verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod dat uitdrukkelijk steunt op dit bevel.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt. [...]

En motiveert de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan als volgt: (...)

De aanleiding voor veroordeling bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Brussel van 15 januari 2019 is de zwaar uit de hand gelopen echtelijke ruzie op kerstavond 2015 met politietussenkomst.

Dit is een ander verhaal dan wordt geïnsinueerd door de zwaarwichtige formules uit de wet herhaald in de tenlastelegging: (...)

Van de niet-definitief opgelegde gevangenisstraf heeft verzoekende partij in het totaal al 12 maanden uitgedaan. Telkens wordt hij naar Servië teruggestuurd vóór de veroordeling (25 mei 2016 en 23 augustus 2017) en daarna (20 oktober 2020).

De eerste verwijdering doofde alle eventuele voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten, terugkeerbeslissingen of terugleidingen uit.

Verzoekende partij is daarop de eerste keer niet vrijwillig naar België teruggekeerd maar werd door Duitsland naar België overgebracht.

Zij kan daarom niet ernstig verweten of tegengeworpen worden de beslissingen die ten aanzien van haar werden genomen, te respecteren.

De tweede verwijdering doofde alle eventuele voorgaande bevelen en om het grondgebied te verlaten, terugkeerbeslissingen en terugleidingen uit. Het inreisverbod van drie jaar dat haar per 23 augustus 2017 werd opgelegd verliep op 23 augustus 2020 dat wil zeggen voor haar terugkeer naar België midden oktober 2020.

Zij kan daarom andermaal niet ernstig verweten of tegengeworpen worden de beslissingen die ten aanzien van haar werden genomen, te respecteren.

Bovendien, indien verwerende partij verzoekende partij vasthoudt kan verzoekende partij niet vrijwillig vertrekken.

De voorgaande motieven zijn onredelijk.

Verzoekende beroept zich niet op een slechte gezondheid of op een gezinsleven. Zij verkeert in goede gezondheid. Haar twee oudste dochters zijn 23 en 18 jaar oud en hebben een eigen leven. Haar jongste dochter is 16 jaar oud en woont samen met haar echtgenote van wie zij uit het echt scheidde. Deze motieven zijn daarom niet pertinent en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De echtelijke ruzie dat zich intrafamiliaal dat wil zeggen in de privésfeer afspeelt, raakt naar aard de openbare orde of de openbare veiligheid niet hoe omstandig verwerende partij dat ook wil beschrijven. Verzoekende partij aanvaardt het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brussel van 15 januari 2019 en toont daarmee schuldbesef en berouw. Dit is juist het tegenovergestelde van de houding die

een gevaar voor de openbare orde of veiligheid uitmaakt. Het motief is fout en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Om dezelfde redenen is er geen draagkrachtig motief om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

Verzoeker wijst erop dat de aanleiding voor de veroordeling bij verstek door de correctionele rechtbank van Brussel op 15 januari 2019 een zwaar uit de hand gelopen echtelijke ruzie is op kerstavond 2015 met politietussenkomst. Volgens verzoeker is dit een “ander verhaal” dan hetgeen wordt “geïnsinueerd” door de zwaarwichtige formules uit de wet, herhaald in de tenlastelegging. Volgens verzoeker is de gevangenisstraf niet definitief en heeft hij al 12 maanden uitgedaan. Verzoeker zegt telkens naar Servië te zijn teruggestuurd voor de veroordeling op 25 mei 2016 en 23 augustus 2017 en daarna op 20 oktober 2020. Door de verwijdering worden alle voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten, terugkeerbeslissingen of terugleidingen uitgedoofd. Verzoeker wijst erop dat hij de eerste keer niet vrijwillig naar België is teruggekeerd, maar door Duitsland naar België is overgebracht. Daarom stelt verzoeker dat men hem niet kan tegenwerpen dat hij de beslissingen die ten aanzien van hem werden genomen, niet heeft gerespecteerd. Verder stipt verzoeker aan dat het inreisverbod voor drie jaar dat hem werd opgelegd op 23 augustus 2017 is verlopen, nl. voor dat hij is teruggekeerd naar België midden oktober 2020. Opnieuw stelt verzoeker dat hem niet kan worden verweten het inreisverbod niet gerespecteerd te hebben. Daarnaast stipt hij aan dat indien hij wordt vastgehouden, hij ook niet vrijwillig kan vertrekken. Verzoeker acht de motieven onredelijk.

Verder vervolgt verzoeker dat hij zich niet steunt op een slechte gezondheid of op een gezinsleven. Hij erkent een goede gezondheid te hebben en dat zijn oudste dochters 23 en 18 jaar oud zijn en een eigen leven hebben. Wat betreft zijn jongste dochter van 16 jaar oud, stelt hij dat ze samenwoont met de echtgenoot van wie ze uit de echt scheidde. Volgens verzoeker zijn die motieven “niet pertinent” en kunnen ze de bestreden beslissing niet schragen. Wat betreft het intrafamiliaal geweld, stipt verzoeker aan dat dit zich in de privésfeer afspeelde, zodat dit naar de aard de openbare orde of openbare veiligheid niet zou raken. Verzoeker vervolgt dat hij het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 15 januari 2019 aanvaardt en daarmee schuldbesef en berouw toont. Bijgevolg is hij geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Het motief is volgens verzoeker fout en kan de bestreden beslissing niet schragen. Om dezelfde reden meent verzoeker dat er ook geen draagkrachtig motief is om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De motiveringsplicht is volgens verzoeker geschonden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motivering in rechte en in feite is vereist.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten verwezen naar artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de beslissing om geen vrijwillig vertrek toe te staan, verwijst de gemachtigde naar de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de beslissing gemotiveerd in rechte. Wat betreft de motivering in feite blijkt dat het nemen van het bevel stoelt op de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan zijn inreisverbod van 3 jaar dat werd ter kennis gebracht op 23 augustus 2017 omdat hij na de gedwongen

verwijdering illegaal terugkeerde. Wat betreft de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te staan, motiveert de gemachtigde in feite dat er enerzijds een risico bestaat op onderduiken en anderzijds dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende of draagkrachtig is.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de Raad vast dat dit bevel stoelt op drie gronden die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen, nl. artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Enkel wanneer verzoeker erin slaagt elk van de drie gronden met succes aan te vechten, kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bevel. Hetzelfde kan aangehaald worden voor de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te staan. De gemachtigde steunt daarbij zowel op artikel 74/14, § 3, 1° (het risico op onderduiken), als op artikel 74/14, § 3, 3° (gevaar voor de openbare orde). Enkel als verzoeker beide gronden succesvol aanvecht, kan dit aanleiding geven tot de vaststelling dat de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te staan moet vernietigd worden.

In casu blijkt dat wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet betwist de houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit op zich kan reeds het bevel om het grondgebied schragen. Wat betreft de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te staan, blijkt dat verzoeker niet betwist dat hij na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de termijn. Verzoeker betwist ook niet dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Deze motieven kunnen blijkens artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken staven en dus ook de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn.

Het betoog van verzoeker kan dus geen aanleiding geven tot de vernietiging van het bestreden bevel of van de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder in de nota kan gevolgd worden dat verzoeker de door hem geleegde feiten tracht te minimaliseren. De gemachtigde heeft geen "verhaal" opgedist om iets zwaarwichtigs "te insinueren". De formulering die de gemachtigde heeft gebruikt om te wijzen op de door verzoeker gepleegde feiten, nl. poging tot doodslag, slagen en verwondingen, valsheid in geschriften, valse naamdracht, aanranding van eerbaarheid, woonstschennis, bedreigingen, diefstal met geweld of bedreigingen, belaging, wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk, vrijheidsberoving, vindt ook steun in het extract van het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 15 januari 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt. Daaruit blijkt inderdaad dat verzoeker voor de voormelde zwaarste feiten werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf zoals onder meer poging tot doodslag, slagen en verwondingen en aanranding van de eerbaarheid. Dit werd vermeerderd met een jaar gevangenisstraf voor valsheid in geschriften en valse naamdracht en vervolgens nogmaals vermeerderd met drie maanden voor onwettig binnenkomen of illegaal verblijf in het rijk. De feiten zijn dus in globa bijzonder ernstig en talrijk en kunnen niet geminimaliseerd worden tot een "zwaar uit de hand gelopen echtelijke ruzie". Bovendien, wat betreft deze uit de hand gelopen echtelijke ruzie van 26 december 2015, blijkt uit een administratief verslag van de federale politie dat het administratief dossier bevat dat de politie, gealarmeerd door een angstig kind, net arriveerde op het ogenblik dat verzoeker het slachtoffer was aan het wurgen.

Het feit dat verzoeker een deel van zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde op kennelijk redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Verder kan verzoeker ook niet ernstig voorhouden dat aangezien zijn echtelijke ruzie, die dus was ontaard in een poging tot doodslag, zich afspeelt in de privésfeer, de feiten naar de aard losstaan van een gevaar voor de openbare orde. De term "openbare orde" heeft niet louter betrekking op feiten die zich in het openbaar domein zouden

afspelen. Het Hof van Cassatie stelt immers als volgt: “*de wetgeving die de wezenlijke belangen van de Staat of de gemeenschap betreft of die, in het privaatrecht, de juridische grondslagen vastlegt waarop de economische of morele orde van de samenleving berust, is van openbare orde* (Cass. 10 maart 1994, nr. 9669, Arr. Cass. 1994, 237 en 240).” De daden van verzoeker hebben duidelijk de juridische grondslagen overschreden waarop de morele orde van de samenleving berust. Zoals supra gesteld, blijkt verzoeker trouwens niet “enkel” voor elementen uit de privésfeer veroordeeld, doch ook voor zaken als diefstal met geweld of bedreiging. Verder neemt de Raad ook niet aan dat het feit dat verzoeker het vonnis van de correctionele rechtbank niet heeft aangevochten en aldus heeft aanvaard, en zou schuldbesef en berouw hebben, zou moeten inhouden dat hij geen gevaar voor de openbare orde zou inhouden. In geen geval volgt de Raad verzoeker als zou het motief inzake de openbare orde foutief zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Zoals gesteld, vindt het motief juist steun in de stukken van het administratief dossier. Dit gevaar voor de openbare orde kan dus ook zowel het bevel, als de beslissing om geen vrijwillige vertrekkermijn toe te staan, schragen.

Eveneens ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker inderdaad meerdere malen gedwongen werd gerepatrieerd naar Servië en kan hij gevolgd worden dat door het uitvoeren van een bevel, ook de vorige bevelen worden geacht te zijn uitgevoerd. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde zich niet steunt op het niet uitvoeren van bevelen om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker verder stelt dat het inreisverbod dat hem werd ter kennis gebracht op 23 augustus 2017 is verstreken, kan de Raad volgen. Echter, waar verzoeker voorhoudt dat dit inreisverbod reeds was verstreken op 23 augustus 2020 vooraleer hij midden oktober 2020 terugkwam naar België, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk na zijn repatriëring op 23 augustus 2017 reeds op 31 december 2019 werd aangetroffen in illegaal verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten van die datum ter kennis heeft gekregen op 1 januari 2020. Het motief dat verzoeker dus na een gedwongen verwijdering, illegaal is teruggekeerd, vindt ook steun in het administratief dossier.

Tot slot en eveneens ten overvloede kan verzoeker ook in geen geval gevolgd worden dat de motieven inzake verzoekers gezondheidstoestand en gezinsleven niet pertinent zouden zijn. Verzoeker gaat daarbij kennelijk voorbij aan het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde oplegt rekening te houden met het gezinsleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Het feit dat de gemachtigde motiveert dat er voor verzoeker geen medisch bezwaar is tegen de terugkeer naar Servië, noch dat er zich een gezinsleven tegen verzet, gegevens die verzoeker niet betwist, toont aan dat de gemachtigde ook heeft rekening gehouden met hogere rechtsnormen die zich zouden kunnen verzetten tegen de terugkeer, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De motivering is in rechte en in feite evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het betoog van verzoeker kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES